

Чичо му го занесе въ къщи и го даде на готвачката. Тя го улови съ дебелитъ си рѣдѣ, одра му кожата и то остана за срамотитѣ съвѣмъ голо. Слѣдъ туй тя го изнесе вънъ и го закачи на единъ гвоздей.

Тука горкото зайче ви- си цѣла нощъ и момченцето имаше врѣме да си пораз- мисли, по-добрѣ ли му е отъ зайчето. Нъ съ това не се свършиха неговитѣ мъжи. На другия день готвачката го сграби, занесе го въ гот- варницата и го тури на една дъска.

— Какво ли ще стане съ мене? — питаше се мом- ченцето.

Наистина, очакваше го нѣщо по-лошо. Готвачката взе дълга игла, натопи я въ масло и почна да бode зай- чето. О, колко е неприятно! По-сетнѣ го натъкна на единъ шишъ — това бѣше съвѣмъ докачително!

Завъртѣ го надъ голѣмия огънь и нему му стана горещо, задушно. Най-сетнѣ го тури на едно блюдо и слугата го занесе на трапезата, дѣто бѣха и родителитѣ му, и всичкитѣ дѣца на чича му. Неговото мѣсто бѣше праздно. Момченцето като видѣ това, бѣше готово да заплачи, нъ не можеше.

— Колко едро зайче! — завикаха всички около трапезата — много вкусно трѣбва да е.

„Да!“ помисли си момчето: „вий ще ме ядете, а азъ трѣбва да мълча!“

